अङ्गेष्वाभरणञ्चैव दिव्यरत्नप्रभान्वितं । वनमालोरसं दिव्यं तपन्तमिव भास्करं ।
चामरं व्यजनं छत्रं खगेन्द्रध्वजमुच्छ्रितं । राजलक्षणसम्पन्नमासन्नार्कमिवोज्ज्वलं ।
श्रियाऽभिभूतं देवेशं दुर्निरीक्ष्यतरं हरिं । दृष्ट्वा स राजा राजेन्द्र हर्षगद्गदया गिरा ।
बभाषे पुण्डरीकाक्षं रामं बलनिसूदनं । रथेन न मया गन्तुं युक्तपूर्व्वेति चिन्त्य वै ।
अवतीर्णो महाभाग गच्छ त्वं स्यन्दनेन च । विष्णुना च्छद्मरूपेण गतेयं मथुरा पुरी । ९८५
अत्र प्रकाशितात्मानं देवेशं वै नृपार्णवे । तमहं स्तोतुमिच्छामि सर्व्वभावेन केशवं ।
प्रत्युवाच महातेजा राजानं कृष्णपूर्व्वजः । न युक्तं नृपते स्तोतुं व्रजन्तं देवसत्तमं ।
विनास्तोत्रेण सन्तुष्टस्तव राजन् जनार्द्दनः । तुष्टस्य स्तुतिना किन्ते दर्शनेन तव स्तुतिः ।
राजेन्द्रत्वमनुप्राप्य आगतस्तव वेश्मनि । न त्वया स्तुतवान् राजन् दिव्यैः स्तोत्रैरमानुषैः ।
एवमाब्रुवमाणौ तौ सम्प्राप्तौ केशवान्तिकं । अर्घोद्यतभुजं दृष्ट्वा स्थापयित्वा रथोत्तमं । ९९०
उवाच वदतां श्रेष्ठ उग्रसेनं चराधिपं । यन्मया ह्यभिषिक्तस्त्वं मथुरेशो भव त्विति ।
न युक्तमन्यथाकर्त्तुं मथुराधिपते स्वयं । अर्घ्यमाचमनीञ्चैव पाद्यञ्चाथ निवेदितं ।
न दातुमर्हसे राजन्नेष मे मनसः प्रियः । तवाभिप्रायं विज्ञाय ब्रवीमि नृपते वचः ।
त्वमेव माथुरो राजा नान्यथा कर्त्तुमर्हसि । स्थानं भागञ्च नृपते दास्यामि तव दक्षिणां ।
यथा नृपाणां सर्व्वेषां तथा ते स्थापितोऽग्रतः । शतसाहस्रिको भागो वस्त्राभरणवर्ज्जितः । ९९५
आरुहस्व रथं शुभ्रं चामीकरविभूषितं । चामरं व्यजनं छत्रं ध्वजञ्च मथुरेश्वर ।
दिव्याभरणसंयुक्तं मुकुटं भास्करप्रभं । धारयस्व महाभाग पालयस्व पुरीमिमां ।
पुत्रपौत्रैः परिवृतो मथुरां प्रतिपालय । जित्वारिगणसंघांस्त्वं भोजवंशं प्रवर्द्धय ।
देवदेवाद्यनन्ताय सीरिणे वज्रपाणिना । प्रेषितं देवराजेन दिव्याभरणमम्बरं ।
माथुराणाञ्च सर्व्वेषां भागा दीनारिका दश । सूतमागधवन्दीनामेकैकस्य सहस्रिकं । १००१०
वृद्धस्त्रीजनसंघानां गणिकानां शतं शतं । नृपेण सह तिष्ठन्ति विकद्रुप्रमुखाश्च ये ।
दशसाहस्रिको भागस्तेषां धात्रा प्रकल्पितः ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवं संपूज्य राजेन्द्रं माथुराणां वसूत्तमैः । कृत्वा सुमहदानन्दं मथुरां मधुसूदनः ।
दिव्याभरणमाल्यैश्च दिव्याम्बरविलेपनैः । दीप्यमानः समन्ताच्च देवैरिव त्रिपिष्टपे ।
भेरीपटहनादेन शङ्खदुन्दुभिनिस्वनैः । हृंहितेन च नागानां हयानां हेषितेन च । १००१५
सिंहनादैश्च शूराणां रथनेमिस्वनेन च । तुमुलः सुमहानासीन्नादो मेघरवोपमः ।
वन्दिभिः स्तूयमानश्च नमश्चक्रुरपि प्रजाः । दत्त्वा दानमनन्तञ्च न ययौ विस्मयं हरिः ।
स्वभावोन्नतभावत्वाद्दृष्टपूर्व्वस्ततोऽधिकं । अनहङ्कारभावाच्च विस्मयं न जगाम ह ।
दीप्यमानं स्ववपुषा आयान्तं भास्करप्रभं । दृष्ट्वा मथुरवासिन्यो नमश्चक्रुः पदे पदे ।
एष नारायणः श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः । नागपर्य्यङ्कमुत्सृज्याजगाम मथुरां पुरीं । १०१०